

КИРИЛ КАНГОВ : ГОВОР НА АЛЕКСАНДАР МАКЕДОНСКИ НА КРАЈОТ НА СВЕТОТ   Ние македонските фаланги   Стигнавме на крајот на Светот   И ако велев дека ќе ве водам

Додека нозете одат и додека под нив има земја,

Јас одев по мојот сон

И не мислев дека во друга клима

И во друго време ќе влеземе.

Планини се повисоки, огромни и стрмни

Снежни пустини, недогледни и непроодни

Смзрнувачки ладни и без жив свет

И нема зошто и со кого овде да војуваме.

Гледајте, пред вас е крајот на Светот!

А јас ве доведов од бреговите на Аксиј

И од Белото море, топлина кај што врие.

Сите препреки ги минавме,

Сите битки ги добивме.

Тука еднаш се стигнува

И никогаш повеќе.

Ова е крајот на Светот!

И од дома и од тука гледајќи

Исто Сонце излегува од Исток

Но само Бог знае каде му е леглото

И ние откриваме дека Исток е огромен.

Вистина е ова што ви велам

Зошто и сами гледате пред вас.

Натаму само мислата ќе освојува

Оти е незапирлива и најбрза.

И додека сме овде кај што времето стои,

Мораме да оставиме еден аманет,

Траен македонски живопис

Зошто јас и служам на Вечноста.